

הללו את־יהוָה יֵאֱהֲדוּנְהוּ כְּלִיגוֹיִם שְׁבַחוּהוּ
 כְּלִי־הָאוֹמִים: כִּי גַבַר עָלֵינוּ | חֲסָדוֹ וְאִמַת
 יְהוָה לְעוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

ב הוֹדוּ לַיהוָה יֵאֱהֲדוּנְהוּ כִּי־טוֹב פִּי לְעוֹלָם חֲסָדוֹ:
 יֹאמְרוּ־נָא יִשְׂרָאֵל פִּי לְעוֹלָם חֲסָדוֹ:
 יֹאמְרוּ נָא בֵּית־אֶהֱרָן כִּי לְעוֹלָם חֲסָדוֹ:
 יֹאמְרוּ נָא יִרְאֵי יְהוָה יֵאֱהֲדוּנְהוּ כִּי לְעוֹלָם חֲסָדוֹ:

יכוין לתקן בטי' היות ט' תיקוני דיקנא דז"א:

מן המצר קראתי יה [א] ארץ [ב] שער דנפיק מקמי פתחא
 דאורנין עד כנגד שפה העליונה ענני במרחב יה: [ג]

אפים שערות שבשפה העליונה והתחתונה יהו [ד] יֵאֱהֲדוּנְהוּ
 [ה] וְרַב חֲסָד שְׁעֵרוֹת קִטְנוֹת דְּאוֹרְחָא דְּתַחֲתָא חוּטְמָא לִי לֹא

אירא מה יעשה לי אדם: יהו [ו] יֵאֱהֲדוּנְהוּ [ז]
 נושא עון שערות שעל הלחיים לי בעוזרי ואני אראה

בשונאי: טוב לחסות ביהו [ח] יֵאֱהֲדוּנְהוּ [ט] וּפִשַׁע
 תְּרִין תְּפוּחִין קְדִישִׁין מִבְּטוּחַ בְּאָדָם: טוֹב לְחַסוֹת

ביהו [י] יֵאֱהֲדוּנְהוּ [יא] וְנִסְמָה שְׁעֵרוֹת חֲצִי עוֹבֵי הוֹקֵן הַנְּגִלָה
 מִחֶפֶה וְלִטְמָה מִבְּטוּחַ בְּנִדְיָבִים: כָּל גּוֹיִם סַכְּבוּנֵי בִשְׁם

יהו [יב] יֵאֱהֲדוּנְהוּ [יג] פּוֹקֵד הַפֶּה פְּנֵי מִשְׁעֵרוֹת כִּי
 אֲמִילִם: סְבוּנֵי גַם סַכְּבוּנֵי בִשְׁם יְהוָה יֵאֱהֲדוּנְהוּ

[יד] עַל שְׁלֵשִׁים שְׁעֵרוֹת קִטְנִים דְּחַפִּיין גְּרוּנָא כִּי אֲמִילִם:
 סְבוּנֵי כְּדַבּוּרִים דְּעִכוּ כְּאִשׁ מוֹצִים בִּשְׁם יְהוָה

יֵאֱהֲדוּנְהוּ [טו] וְעַל רַב־יַעֲיִם שְׁעֵרוֹת חֲצִי עוֹבֵי הוֹקֵן הַמְּכּוּסָה

מכנגד הפה ולמטה כי אמילים: דחה דחיתני יה
 לנפל ויהוואדני יאהדונהי עורני: עזי וזמרת יה
 ויהי-לי לישועה: קול | רנה וישועה באהלי
 צדיקים ימין יהוואדני יאהדונהי עשה חיל: ימין
 יהוואדני יאהדונהי רוממה ימין יהוואדני יאהדונהי
 עשה חיל: לא-אמות כי-אחיה ואספר מעשי יה
 יסר יסרני יה ולמות לא נתנני: פתחו לי שערי-
 צדק אנא-בם אודה יה: זה-השער ליהוואדני
 יאהדונהי צדיקים יבואו בו: אודד כי עניתני ותהי
 לי לישועה: אידד אבן מאסו הבונים היתה לראש
 פנה: אבן מאת יהוואדני יאהדונהי היתה זאת היא
 נפלאת בעינינו: מאת זה-היום עשה יהוואדני
 יאהדונהי נגילה ונשמחה בו: זה

אנא יהוואדני יאהדונהי הושיעה נא: אנא

אנא יהוואדני יאהדונהי הצליחה נא: אנא

ברוך הבא בשם יהוואדני יאהדונהי ברכנוכם מבית
 יהוואדני יאהדונהי: כבוד אל יהוואדני יאהדונהי
 ויאר לנו אסרו-חג בעבותים עד-קרנות המזבח:
 אל אלי אתה ואודך אלהי ארוממך: אלי הודו
 ליהוואדני יאהדונהי כי-טוב כי לעולם חסדו: הודו
 יהללוך יהוואדני יאהדונהי אלהינו כל-מעשיך ותסידך
 וצדיקים עושי רצונך ועמך בית ישראל כלם ברנה
 יודו ויברכו וישבתו ויפארו את שם כבודך. כי לך טוב
 להודות ולשמך נעים לזמר ומעולם ועד עולם אתה אל.

בימים שגומדין ההלל אומדין ברכה זו והיחיד יכול לאומרה
ברוך | אתה יהוה יהוה יאהדונהי מלך מהלך

בתשבחות. אמו :

לשמירה טוב לומר פסוק זה אחר ההלל ג"פ וכן נוהגין בק"ק
בית אל וכמ"ש בדברי שלום במנהגי ק"ק בית אל אות ט' :

ואברהם זקן בא בימים ויהוה יהוה יאהדונהי ברוך

את-אברהם בכל :

ויכוין זכריה ישמרני ויחייני כן יהי רצון מלפניך אלהים חיים
ומלך עולם אשר בידו נפש כל חי אכיר :

שם זכריה הנז' מוצאו מפסוק ואברהם זקן דהיינו ז' מן זקן ב'
מן ב"א ד' היא יוצאת מאות ט' דבימים בחילוף אי"ק וכו'
ד"ט' י"ה' מן וי"ה' והנקוד מן תיבת יְהוָה שעולה גימט'

חסד ע"ב מרת אברהם איש החסד :

ואח"כ אומר החזן קדיש תתקבל ויכוין בו ע"ב וע"ב כנו"ל באור
הלבנה עמוד נ"א יעו"ש

בעת הוצאת ס"ת נוהגין לומר יהי רצון וכו' וכ"כ בדברי שלום
במנהגי ק"ק בית אל אות ט"א :

יְרֵי רצון מלפניך ה' אלהי אברהם ופחד יצחק אביר יעקב
אלהי השמים ואלהי הארץ שתהא שעה זו שעת רחמים
לקבל תפלותינו לפניך ברצון להיות מיין נוקבין לעורר אהבת
דודים למעלה. איש יחד פני רעהו ויתרבה השפע בכל העולמות
ובכח מגולת תפלתנו האירה פניך במשפט האורים והיו למאורות
על כסא דוד ועל ממלכתו להכין אותה ולסעדה במשפט וצדקה
ששון ושמחה ימצא בה עד יצא כנגה צדקה בארץ ותוציא צמחה
וכנגה זרועיה תצמיח. ותרומ ותנשא עד היות לזית חן לראש שני
מלאכים בכתר אחר ומזיו השפע ההוא יושפע עלינו לנו בני מלכים
בני רחל אמנו שפע ישועה ורחמים על נר"ן לכונן את לבנו
לאהבה וליראה את שמך יראת הרוממות ולעבדך באמת אנחנו

וזרענו

וזרענו וזרע זרענו. והיה נא לצור פעון לשני מלאכך הקדושים שרי החסד והגבורה מליצי יושר על עם בחירך כהיום הזה לעמוד נגד ס"מ הרשע המשטין עלינו וצמא למים גנובים ולדם נקיים וברב גאונך תהרום קטיך. תזרם ורוח השאם. וירצה נא לפניך שיח שפתותינו בתפלתנו היום דוגמת קרבן השעיר להפיץ עוזו המקטרג מעלינו. ויהא החדש הזה סוף וקץ לכל צרותינו תחלה וראש לפדיון נפשנו. אהבת עולם הביא לעמך עדת סגולתך וברית אבות לבנים תזכר והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבא כל בשר להשתחות מול הדרת כבודך בירושלים ואת צמח דוד עבדך מהרה תצמיח וקרנו תרום בישועתך יראו עינינו ויגל כבודנו ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו והיתה לה' המלוכה והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד: עשה למען למען שמך. עשה למען ימינך. עשה למען תורתך. עשה למען קדושתך. ולמען קדושת י"ב צרופי שמות הויה וי"ב צרופי שמות אהיה המאירים בי"ב ראשי חדשים. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך ה' צורי וגאלי. ויהי נעם ה' אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו. ואני תפלתי לך ה' עת רצון אלהים ברב חסדך ענני כאמת ישעך: (ג' פעמים)

ויוציאן

היונק מיסוד דאבא (א) ויסוד דאימא (ב) ומן החסדים (ג)

והגבורות שבתוכם (ד)

וְאֵתֵךְ קס"ת אומר חצי קדיש ואומר הש"צ אשרי ובא לציון
ובית יעקב, ושיר של היום וכו' ויכוין בסידור חול כנהוג:
ומנהג ק"ק בית אל לומר קודם מוסף וי"ח שירת אז ישיר ישראל
וכ"כ בדברי שלום במנהגי ק"ק בית אל [סימן מ"ב] וזה
סדר הכונה:

א"ז וישיר ר"ת גימט' וי"ח שהם ז' מלכים הנתקנים ע"י אימא
הרמוזה בר"ה ישראל **א"ת** השירה הזאת **אהיה** וע"י אבא
הנרמו בר"ת עלי באר ע"ב יוד הי ויו הי ענו לה גימט'
יוד הי אנו אומרים לנוק' עלי מ"ן לנבי ז"א מאחר שאת שלימה

במוחין

במוחין שלך הנרמזים בליה אותיות אלה למד פא. דלת
 למד תיו. נון ואו נון יוד ואו. דלת : באר יסוד שלך חפרוה
 שרים שהם או"א בסוד ויבן ה' אלהים את הצלע כרוה שהם
 היג מנצפך נמשכו לה מנדיבי העם שהם חויג דאימא וגם
 במחוקה שהוא יסוד דו"א במשענותם שהם גו"ה וממדבר
 מתנה: וממתנה נחליאל ומנחליאל במות: ומבמו
 הניא אשר בשדה מואב ראש הפסגה. ונשמפה על
 פני הישימון :

לישם יחוד קבה"ו ושכינתיה יאהדונתי זו"ן בדחילו ורחימו
 יאההויהה ורחימו ודחילו איההיוהה ליהדא שם יה
 או"א בוי"ה זו"ן [ע"י שפע א"ס ב"ה המשפע בהם ומיחדם] ביחודא
 שלים יהוה בשם כל ישראל הנה אנחנו באים לקיים מ"ע
 להתפלל תפלת מוסף של ר"ח כמו שתקנו לנו רז"ל עם כל המצות
 הבלולות בה לתקן את שורשה במקום עליון לעשות נח"ר ליוצרינו
 ולעשות רצון בוראינו: ויהי נעם ה' אלהינו עלינו ומעשה ידינו
 כוננה עלינו, ומעשה ידינו כוננהו: יאומר החון חצי קדיש :

הקדמה בענין הכתר דר"ח והמסתעף

כתב רבינו האר"י זלה"ה כסה"ק ע"ח שלהי פ"ט משער המוחין
 וז"ל בעמידת לחש דחול הזו"ן לוקחים אחר ופנים דבינה
 דישסו"ת, ובחזרה לוקחים או"פ דחכמה דישסו"ת, ובר"ח במוסף
 הם לוקחים או"פ דכתר דישסו"ת, ואז יכולים להודווג ז"א ברחל
 שאינם מזרווגים רק בהיותם שוים בקומתם עכד"ק והנה פשוט
 וברור מדברי הרב בשהכ"ו ובכ"ט ומבואר בסידור הרש"ש
 בכונת ק"ש ועמידה, דהמשכה חוי"ב דישסו"ת דלחש וחזרה דחול
 הנז' הם חוי"ב דנה"י דישסו"ת ונמשכים לחוי"ב דנה"י דבינה דו"א
 שהוא פרצוף השלישי !

זה עפ"י מ"ש בסכ"י וכ"כ בסידורים כי בק"ש דערבית בתיבת ישראל בהמשכת מוחין דיש"ם דחיצוניות ברי"ח נם דכתר יעו"ש, ונראה שס"ל דיש לכוין בכלים חיצוניים דכתר בערבית, אך לענ"ד זה אינו ואין לכוין בזה דהא אפילו במנחה כ"י הרש"ש שאין לכוין בכתר כיון שמנחה היא בכלים אמצעיים אי"כ כ"ש וק"ו בערבית שהיא בכלים חיצוניים שאין לכוין בכתר כלל וכ"ד הרה"ג שר"ה יצ"ו שאין לכוין בכתר בערבית אלא שיש לקיים הכונה דכתר ר"ל שבערבית נמשך מכלי חיצון דבינה דנה"י דבינה דישסו"ת דא"א לכלי חיצון דבינה דנה"י דבינה דרו"ן הנז' ע"כ, וע"כ נראה שמי"ש בסכ"י בתיבת ישראל דערבית ברי"ח גם דכתר הוא ט"ס ואין לכוין בזה והיעב"א :

מוסף לראש חדש

כתוב בסידור טוהר"א משעאן ולה"ה וו"ל במוסף דרי"ח יכוין מתחלת העמידה עד ברכת סגן אברהם כמו תפלת שחרית סמ"ש אלא שבלחש יכוין להמשיך המוחין מנה"י דחב"ד דכתר [דנה"י] דישסו"ת ובחזרה מכתר דכתר דישסו"ת :

ולהיות שלא יש אמצעיות במוסף ר"ח לכן כשחזורין המוחין ליכנס בז"א בכריעות דסגן אברהם, המוחין דאח' ופנים דפנים נמשכין עד סוף הקו ההוא, דהיינו בסוף ברכת אבות קו ימין דא"פ דפנים נמשך בתחין דחב"ד חג"ת נה"י, ובגבורות נמשך קו שמאל כבג"ה דחב"ד חג"ת נה"י, ובקדושת ה' נמשך קו אמצעי ברת"י דחב"ד חג"ת נה"י [כמו שמסודר בעמידה השכת להרש"ש] :

ובקדושת כתר נלע"ד דהכונה היא להמשיך קדושה מחב"ד דדעת התחתון דלחש וחזרה דמוסף ר"ח ליעקב ורחל דפרצופי לחש וחזרה :

ובתיבות כתר יתנו לך וכו' צריך לכוין בדרך כללות להעלות החג"ת דלחש וחזרה לחב"ד שלהם לקבל שפע ולהורידם עם השפע למקומם ולחמשיך מהם בתיבות קדושה לך ישלשו לנצח הוד יסוד כסדר כונת קדושת שחרית עכד"ק :
וכזה

וכזה כתוב בספר זמרת הארץ [דכ"ז ע"א] דהרב היר"א זלחיה
 היה אומר שצריך לכוין בג"פ קדוש בכתר דר"ח להעלות

החגית ככל סדר הקדושה ודלא כמי שנהג היפך זה יעו"ש :

וצריך לדע כי בכריעות וזקיפות דפנן אברהם בשמטשין בכריעה
 א' חסד ונצח דאח' דפנים יכוין להשאיר החסד דוקא

בכלי חכמה דז"א אך הנצח ידחה לכלי חסד דז"א ע"ד ו"ק דאח'
 דאח' ובכריעה ב' ימשיך חכמה דאח' דפנים לכלי חכמה דז"א

וידחה החסד לכלי החסד, והנצח שהיה בחסד ידחה לכלי הנצח
 דז"א, וכן בזקיפה א' ימשיך חסד ונצח דפנים לכלי חכמה

וחסד דז"א ע"ד ו"ק דפנים דאח' ובזקיפה ב' ימשיך חכמה דפנים
 דפנים לכלי חכמה דז"א וידחה החסד לכלי החסד, והנצח שהיה

בכלי החסד ידחה לכלי נצח דז"א, [ובשאר הקוין ימשיך הכל
 בפ"א כנז'] ועד"ז נלע"ד שצריך לכוין בשבת ובכל יום שאין בו

אמצעיות שאז נמשכין מוחין דא"פ דפנים דחכמה עד למטה כנודע
 וז"פ וכן ציירתי אצלי בסידורי שכת מסברא כי נלע"ד שט"ם

נפל שלא כ"כ בס"י שבת, וכעת ראיתי שכן מסודר ג"כ בסכ"י
 לאחד מקדושים בכריעות וזקיפות דמוסף ר"ח והיע"א :

ובכללות העמידה דמוסף ר"ח יכוין בחו"ב חו"ג דכתר דחב"ד
 דכתר דנה"י דישמיות להמשיכם לחו"ב חו"ג דכתר

דחב"ד דכתר דנה"י דבינה דז"א, ובכללות החזרה דמוסף ר"ח
 יכוין בחו"ב חו"ג דכתר, דכתר דנה"י דישמיות להמשיכם

לחו"ב חו"ג דכתר, דכתר דנה"י דבינה דזו"ן ועיין במ"ש
 לעיל בהקדמה ע"ז ותבין והיע"א. אומרים עד האל הקדוש :

ר'אשי ח'דשים לעמך ר"ת רחל שיש לה שני ראשין דנז"ה

נתת, זמן כפרה לכל תולדותם, בהיותם

מקריבים לפניך זבחי רצון, שעירי חטאת לכפר

בעדם, זכרון לכלם היה, תשועת נפשם מיד

שונא, מזבח חדש בציון תכין, ועולת ראש חדש

געלה

נא לכל עמו "בחצרות בית יהודה, יאהדונו
בתוככי ירושלם הללויה "

הללו את יהודה, יאהדוניה כל גוים שבחוחו כל
האמים "כי גבר עלינו חסדו ואמת יהודה
יאהדוניה לעולם הללויה "

הודו ליהוה יאהדוניה כי טוב כי לעולם חסדו "

יאמר נא ישראל כי לעולם חסדו "

יאמרו נא בית אהרן כי לעולם חסדו "

יאמרו נא יראי יהוה יאהדוניה כי לעולם חסדו "

יכוין לתקן נט הני"ת ט' תקוני דיקנא לזא

מן המצר קראתי לה ארץ סערה דנפיק מקמי פתחא דאורכין עד

כנגד ספה שליונה ענני במרחב יה אפים טעיות טכספה העליונה

והתחננה יהוה יאהדוניה לי לא אירא ורב חסד טעיות

קטנות לאנחא לתחות חוטמא מה יעשה לי אדם נושא עון טעיות

טעל הלחיים יהוה יאהדוניה לי בעוזרי ואני אראה

בשונאי ופשע תרין תפוחין טוב לחסות ביהוה יאהדוניה

ונקדה טעיות חזי טובי הזקן הנגלה מהפה ולמטה מבטוח באדם פוקד

הפה פניי מטעיות טוב לחסות ביהוה יאהדוניה על שלשים

טעיות קטנים חפ"ן גדנחא
מכטוח

מבטוח בנדיבים ועל רבעים ספרות חלי ענבי הזקן המכוסה מכנגד
הפה כל גוים סבבוני בשם יהוה יהוה אלהי אהרונה כי ~
אמילם סבבני גם סבבוני בשם יהוה כי אמילם סבבני
כדבורים רועכו כאש קוצים בשם יהוה יהוה אלהי אהרונה
כי אמילם דחה דחיתני לנפול ויהודה עזרני " עזיל
וזמרת יה ויהי לי לישועה קול רנה וישועה באהל
צדיקים ימין יהודה יהוה אלהי עושה חיל " ימין יהוה
רוממה ימין יהוה עושה חיל " לא אמות כי אחיה ואספר
מעשי יה " יסר יסרני יה ולמות לא נתנני " פתחו לי
שערי צדק אבא בם אודה יה " זה השער ליהודה
יהוה אלהי צדיקים יבואו בו " אורך כי עניתני ותהי
לי לישועה " אידוד " אבן מאסו הבונים היתה לראש
פנה " אבן מאת יהוה יהוה אלהי אהרונה היתה זאת היא
נפלאות בעינינו " מאת יהוה עשה יהוה אלהי אהרונה
נגילה ונשמחה בו " זה

אנא יהוה אלהי אהרונה הושיעה נא אנא

אנא יהוה אלהי אהרונה הצליחה נא אנא

ברוך הבא בשם יהוה אלהי אהרונה ברכונכם

תשיעאה. דמתחברן שערי כלהו בשקולא ^ט מעלייא, ^ת עם אינון שערי דתליין. כלהו בשקולא שפיר, כחד גיבר תקיף, מארי נצח קרבין. (רנו) בתשעה תקונין אלין, נגדין ונפקין ^ט מבוועין דמשח רבות ^א דלעילא. ומההוא משח ^ב רבות, נגדין לכל אינון דלתתא. ^ט תקונין אלין אשתכחו. בדיקנא זא. ובשלימות תקונא דדיקנא דא, ^ז אתקרי גיבר תקיף. דכל מאן דחמי דיקנא קיימא בקיומיה, תלייא ביה גבורה תקיפא. עד כאן תקונא ^ה דדיקנא עלאה דזעיר אפין.

(רנו) אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה, קום ^ו ברי, סלסל תקונא דדיקנא ^ז קדישא, בתקונין אלין. * קם ^ר אלעזר, פתח ואמר, ^א מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה וגו'. עד מבטוח בנדיבים. תנא, הכא ^ט תקונין דבדיקנא דא. להני תקונין אצטריך דוד מלכא, בגין לנצחא לשאר מלכין, ולשאר עמין.

(רנח) ת"ח, כיון דאמר הני ^ט תקונין. לבתר אמר כל גוים סבבוני בשם יי' כי אמילם. אמר, הני תקונין דאמינא, למאי אצטריכנא. משום דכל גוים סבבוני. ובתקונא ^ח דדיקנא ^ט דא, ^ט תקונין, דאינון שם יי', אשצינון מן עלמא, הה"ד בשם יי' כי אמילם.

(רנט) ותנא בצניעותא דספרא, תשעה תקונין אמר דוד, הכא, שיתא אינון בשמא קדישא. דשית שמהן הוו, ותלת אדם. ואי תימא תרין אינון. תלתא הוו, דהא נדיבים בכלל אדם הוו.

מסורת הזוהר

(ג) (תהלים קיח) בשלח צו צ"ה

חלופי גרסאות

ד מוסיף מתערבין שערי עם אינון דמתחברן ;
אחמשכן. ש מלייא. ת עד. א ל"ג דלעילא. ב מוסיף
רבות דלעילא. ג בדיוקנא. ד מוסיף אתקרי ב"נ לתתא. ה ל"ג דדיקנא. ו מוסיף ברי קדישא. ז ל"ג קדישא ;
דמלכא. ח ל"ג דדיקנא. ט דט' ול"ג דא.

מאמר

התשיעי. השערות מתחברות כולן במשקל שוה עם אלו שערות התלויות. כולן במשקל יפה כגבור אמיץ בעל נוצח מלחמות. (רנו) בתשעה תקונין אלין וכו' : בט' תקונין אלו נמשכים ויוצאים ^ט מבוועים של שמן המשחה שלמעלה. ומשמן המשחה ההוא נמשך לכל אלו שלמטה. ^ט תקונין אלו נמצאים בדיקנא זו דז"א. ובשלמות תקון של דיקנא זה, הוא נקרא גבור אמיץ, שכל מי שרואה הדיקנא עומד בקיומו, תלויה בו גבורה אמיצה. עד כאן תקון דיקנא העליונה דזעיר אנפין.

מאמר תקון א' מט' ת"ד דז"א

(רנו) אמר ר' שמעון וכו' : אר"ש לר' אלעזר בנו, קום בני, סלסל תקון הדיקנא (דטו"י דף קל"ט ע"א *) דף קל"ט ע"ב)

הסולם

תקון א' מט' ת"ד דז"א

הקדוש באלו התקונים. קם ^ר אלעזר, פתח ואמר, מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה וגו' עד מבטוח בנדיבים. למדנו כאן, במקרא הזה, תשעת התקונים שישנם בדיקנא זה דז"א לאלו התקונים היה צריך דוד המלך כדי לנצח שאר המלכים ושאר העמים. (רנח) ת"ח כיון דאמר וכו' : בוא וראה כיון שאמר אלו ^ט תקונים לבסוף, אמר, כל גוים סבבוני בשם ה' כי אמילם. אמר אלו תקונים שאמרתי למה אני צריך להם, הוא משום דכל גוים סבבוני. שבתקון דיקנא הזה ^ט תקונים, שהם שם הויה, ועל ידיהם אכלם מן העולם, ז"ש בשם ה' כי אמילם.

(רנט) ותנא בצניעותא דספרא וכו' : ולמדנו בספרא דצניעותא, ^ט תקונים אמר דוד כאן, במקראות מן המצר וגו', ששה הם בשם

(רס) תנא שיתא שמהן, דכתיב: מן המצר קראתי יה, חד. ענני במרחב יה, תרין. יי לי לא אירא, תלת. יי לי בעוזרי, ארבע. טוב לחסות ביי, חמשה. טוב לחסות ביי, שיתא. אדם תלת, דכתיב: יי לי לא אירא מה יעשה לי אדם, חד. טוב לחסות ביי מבטוח באדם, תרי. טוב לחסות ביי מבטוח בנדיבים, תלת. (רסא) ות"ח רזא דמלה, דבכל אתר דאדכר אדם הכא, לא אדכר אלא בשמא קדישא. דהכי אתחזי. משום דלא אקרי אדם, אלא במה דאתחזי ליה. ומאי אתחזי ליה. שמא קדישא. דכתיב (ד) וייצר יי אלהים את האדם, בשם מלא, דהוא יי אלהים. כמה דאתחזי ליה ובג"כ הכא לא אדכר אדם אלא בשמא קדישא. (רסב) ותנא, כתיב מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה, תרי זמני ייה

חלופי גרסאות

י ל"ג אקרי ; הוה.

מסורת הזוהר

(ד) (בראשית ב) ב"א רז צ"א

תקון א' מט' ת"ד דז"א

הסולם

מאמר

שבאותו פסוק שנזכר בו אדם נזכר בו הויה. משום שכך ראוי להיות. משום שלא נקרא אדם אלא במה שראוי לו. ומה ראוי לו לשם אדם. הוא השם הקדוש הויה. כלומר מטרם שנשלם השם הקדוש הויה, אין המוחין הקרואים אדם מתלבשים בו. שכתוב, וייצר הויה אלקים את האדם, שהויה אלקים ה"ס חכמה ובינה, את האדם, היינו המוחין דצלם דז"א, המכונים אדם. והיינו, בשם מלא שהוא הויה אלקים, כמו שראוי לו לשם אדם. ומשום זה לא נזכר אדם אלא ביחד עם השם הקדוש. (רסב) ותנא כתיב מן וכו': ולמדנו, כתוב מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה, דהיינו ב"פ יה יה. והוא כנגד ב' לחיים שהשערות מתאחזות בהם. ומשראה דוד, שהשערות נמשכות ותלויות, פתח ואמר הויה לי לא אירא הויה לי בעוזרי, דהיינו בשם שלם הויה. בשם שלא חסר בו ו"ה. בשם שהוא קדוש, ובשם מלא זה נזכר אדם. כי אין המוחין שורים אלא בשם מלא כנ"ל.

פירוש תקון א' דדיקנא, ה"ס מן המצר קראתי יה, ששם השערות קצרות מאד, שזה מורה שאין החסדים נמשכים מהם בהרבה. והוא משום ששם כלולה המלכות דמדת הדין, כמ"ש בתקון א' דדיקנא דא"א (כנ"ל אות צ') ושערות קצרות אלה הן אחוזות בתחילת הלחי התחתונה תחת פאתי הראש. ואח"כ בתקון הרביעי עולות השערות מהלחי התחתונה, על הלחי העליונה שה"ס בינה כלומר, שנמתקו בבינה הנקראת רחובות ומתמתקים שם ומתפשטים במרחב הזקן, וה"ס ענני במרחב יה, שה"ס מרחב הזקן, ומרחב. וז"ש, מן המצר וגו' תרי זמני יה יה, לקבל תרי עלעוי, שהם כנגד ב' הלחיים. שהשם

בשם הקדוש, שיש במקראות אלו ששה שמות. וג' פעמים אדם. ואם תאמר, שתי פעמים אדם הם, לא כן, אלא ג' הם, כי נדיבים בכלל אדם הם, ונחשבת המלה נדיבים, כמו שהיה אומר, אדם, ויש ג"פ אדם. כמו שהולך ומפרש לפנינו.

(רס) תנא שיתא שמהן וכו': למדנו, ששה שמות הם, שכתוב: (א) מן המצר קראתי יה. (ב) ענני במרחב יה. (ג) ה' לי לא אירא. (ד) ה' לי בעוזרי. (ה) טוב לחסות בה'. (ו) טוב לחסות בה', שבמקרא הב'. הרי שיש כאן ששה שמות. ג' פעמים אדם, שכתוב: (א) ה' לי לא אירא מה יעשה לי אדם. (ב) טוב לחסות בה' מבטוח באדם. (ג) טוב לחסות בה' מבטוח בנדיבים. כי נדיבים, הם כמו שאומר, אדם, כנ"ל. הרי שיש כאן ג' פעמים אדם.

פירוש. עקרו של ז"א הוא ו"ק, והשאר בא לו בתקונים בסוד תוספת על העיקר. ולפיכך מבחינת עיקרו של ז"א, אין בדיקנא שלו אלא ששה תקונים, כנגד ו"ק. אמנם ע"י תקונים, נוספים לו בחינת ו"ק דג' מוחין חב"ד, והם ט' תקונים. וז"ש שיתא אינון בשמא קדישא, דהיינו בז"א שנקרא הויה, דשיתא שמהן הוה יע"כ יש ששה שמות במקראות של מן המצר, שהם כנגד ו"ק שבדיקנא, ותלת אדם, וג"פ אדם שהם כנגד ו"ק דחב"ד שבו, הנקראים אדם. בסוד הויה במילוי אלפין שבג"י אדם. וז"ש תנא שיתא שמהן דכתיב מן המצר וכו', היינו ששה תקונים הראשונים כנגד ו"ק דז"א. אדם תלת וכו', היינו כנגד ו"ק דג"ר דז"א.

(רסא) ות"ח רזא דמלה וכו': ובוא וראה סוד הדבר, שבכל מקום שנזכר כאן אדם לא נזכר אלא בשם הקדוש. כלומר, (דפו"י דף קל"ט ע"ב)

תשעה תקונין דבדקנא דא · להני תקונין
 אצטריך דוד מלכא · בגין לנצחא לשאר
 מלכין ולשאר עמין · תא חזי פיון דאמר
 הני תשעה תקונין · לבתר אמר כל גוים
 סבבוני בשם יי כי אמילם כד אמר הני תקונין
 דאמינא למאי אצטריכנא · משום דכר
 גוים סבבוני כה ובתקונא דדקנא דא
 דתשעה תקונין דאנון שם יי · אישצנון מן
 עלמא · הדא הוא דכתיב בשם יי כי אמילם
 ותאנא בצניעותא דספרא · תשעה תקונין
 אמר דוד הכא כו שתא אנון בשמא קדישא
 דשית שמהן הוו · ותלת אדרם · ואי תימא

כלו ספסוקים רמוזים תשעס תקונין ובריקנא דז"א · לסני תקונין אלטריך דוד
 מלכא ר"ל ולק לי"ג ת"ד דא"א וטעמס בגין לנצחא לשאר מלכין ולשאר עמין
 ודיקנא דז"א היא מסוגלת לזס כי כולם בחו' דיניס וגבורות מש"אכ דיקנא
 דא"א שכולס היא חסדים גמורים ועי"ע באר"ז ר"לס תות יר ·
 בר) פי' שכוונת דוד לומר סני תקונין דאמינא שסס מן סמלר וכו' למאי
 אלטריכנא כי יותר טוב סיס לי לומר ו"ג מדות דא"א · וססיב משוס דכל
 סנויס סבבוני : בח) ובתקונא דדיקנא דא דתשעס תיקונין וכו' ככ"ל וכן
 סגירסא בס"א שכוונת וכן סגיס מסרת"ו ז"ל בר"א יעו"ס · ור"ל ועי' תקוני
 דיקנא דא דז"א סכוללת ט תקונין אשליכון לגוים סכו' מן עלמא ווס סלשון
 סוף ביקור ופירוש לסיוס ספסוק בשס ס' כי אמילס · ומ"ס דאינון שס ס'
 וכו' ר"ל שכל סתשעס ת"ד דז"א סס נקראיס כשס סוי"ס דסיינו כל תיקון
 סוף סוי"ס אחת כפני עלמו · כמ"ס דז"ל כס"ס בדרוש ד דגנידס בכוונת
 סל סגדול וז"ל ווס סוד בת"ד דז"א שכל תיקון יס כו סוי"ס אחת וכו' יעי"ס
 וסכי נמי אמר כסמוך סתא אינון כשמא קדישא וכו' ותלת אדרם · וגס
 אדרס אינו נקרא לא כשמא קדישא כמ"ס כסמוך וכמלא שכל ט' ת"ד סס סוי"ת
 כו) פירוש ויכן כמ"ס דז"ל כמכו"ס ש"ג ת"ב פ"ס ד"סכ סו"עב ובמלאמ"ר
 סוף פ כשא ד"מו ע"ג וז"ל וסכס כבר סודעתין כי דיקנא דז"א אינס רק
 שית תקויס לפי ששרשו סוף וחו קדישא של סוי"ס ואין כו רק ו"ק אכל
 אח"ך נתוספו לו כס"י ככו"ל כד"קמא ע"כ וז"ל ואחר אשר נגדל ז"א ונתסוו ב'

ז ע"ב והוא שם בדמיו ע"א וז"ל שם

תַּרְיֵן אָנוּן • תַּלְתָּא הוּוּ • דְהָא נְדִיבִים
 בְּכָלֵל אָדָם הוּוּ • תָּאנָא שְׂמָא שְׂמָהֵן •
 דְכִתִּיב מִן הַמִּצֵּר קָרָאתִי יְהוָה חֵד • עֲנֵנִי
 בַּמְּרָחֵב יְהוָה תַּרְיֵן • " לִי לֹא אִירָא תַלְתָּא •
 " לִי בְעוֹזְרֵי אַרְבַּע • טוֹב לַחֲסוֹת בִּי חֲמֹשֶׁה
 טוֹב לַחֲסוֹת בִּי שֵׁשׁ • אָדָם תַּלְתָּא דְכִתִּיב
 " לִי לֹא אִירָא מַה יַעֲשֶׂה לִי אָדָם חֵד •
 טוֹב לַחֲסוֹת בִּי מִבְּטוּחַ בְּאָדָם תַּרְיֵן • טוֹב
 לַחֲסוֹת בִּי מִבְּטוּחַ בְּנְדִיבִים תַּלְתָּא כִּי וְתֵא
 חֲזִי • רְזָא דְמַלְכָּה דְבְּכָל אַתְרַּה דְאֲדַכְרֵי אָדָם
 דְּהָבָא • לֹא אֲדַכְרֵי אֲדָא בְּשֵׁמָא קַדִּישָׁא •
 דְּהָבִי אֲתַחֲזִי • מִשּׁוּם דְּלֹא אֲקַרִּי אָדָם אֲלֵא
 בְּמַה דְאֲתַחֲזִי לִיהִ • וּמֵאִי אֲתַחֲזִי לִיהִ שְׂמָא
 קַדִּישָׁא • דְכִתִּיב וַיִּצַּר יְיָ אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם

מוחין כרישא דז"א או נתעלו סג"ת דז"א ונתסוו בכחי' סחכ"ר שבו ונתעלו
 כח"י שבו ונתסוו בכחי' חג"ת שבו וכו' ואז סוכך סמאליל סעליון לסאליל
 כח"י חדשים לז"א) ואז על ידי זס כשלמו כדוקנא דיליס ע' תיקונים וזמ"ש
 באדרת סלויכו כד"רלס ע"א שיתא איכון ע' לקרון וכו' יעו"ש • ולפי"ז מאי
 דקאמר באדרת סכא שיש כז"א עת"ד מוכרח לומר שסוף מדבר על זמן שכבר
 נתגדל פרוץ ז"א ונתעלו סחג"ת שלו ונעשו חכ"ד • ונתעלו סכס"י ונעשו חג"ת
 ונתוספו לו בחי' כח"י חדשים • והיינו אומרו סכא שיתא איכון בשמא קדישא
 סכס בחי' סו"ק של עכשיו שסס בחי' כח"י כח"י סרלשוגים שנעשו חג"ת ונס"י
 סחדשים • ותלת ארס סס בחי' סחכ"ר של עכשיו כי עיקר שס סארס סס
 סחכ"ר כמ"ש רז"ל כפ"א דש"כס יעו"ש • וסחו"כ נקראים ארס וסרעת נקרא
 כדויכס בלשון רביס על ססוף כולל כ' בחיכות סחדים ונכורות • ולפי ססוף
 מתנדב וכותן ס"ח לז"ק דז"א וס"ג לכוקנא דז"א נקרא בלשון כדויכס (עיין
 יפ"ש ועי"ע להרמ"ז וסגר"א כפ"ג דספ"ד) : כז') פירושו סוף שאין סז"א נקרא
 כסס ארס אף ער שיכנסו בו מוחין דגדלות שסס מוחין דסו"ת • וכסכנס בו

מסכת ראש חדש

קכ

ב א כשחרית עולה בלהש בנצח כאמור בערכית ובחורה החסד ונבורה דז"א מאירים
 בה: **ב** אהר העמידה אומרים הלל לעשות זווג בקריאתה במקום ויעבר
 והחזין יכוין בכרחה בר"ת לקח"א א"ת ההל"ל שהוא לא"ה שבמלכות דתבונה המוספה
 אור בר"ח בה"ל שמספח אד"ני שבמלכות דאצילות ובוה נמתקה כמו בשלש עשרה
 מדורת דרחמים לפיכך במקום י"ג מדות אומרים הלל ויכוין הראוי להם במ"ן המצ"ר
 ואילך שהם ט' כט' דז"א: **ג** כיצד מ"ן המצ"ר קראת"י יה תקון ראשון ויכוין מ"ן
 המצ"ר אותיות צמ"ר שהוא סוד השערות דיקון התחתון דא"א שממנו נעשה הוקן העליון
 דז"א כי מנה"י שלו נעשה ענני במרח"כיה תיקון שני הוי"ה ל"י שלשי הוי"ה ל"י שני
 רבעי מ"ב לחסות בהוי"ה חמשי מ"ב לחסות בהוי"ה שני ששי כ"ל גוי"ם סבבני בש"ם
 הוי"ה שבעי סבבני ג"ם סבבני בש"ם הוי"ה שמי סבבני כרבורים דועכו בא"ש קיצי"ם
 בש"ם הוי"ה תשיעי ויכפול כל פסוק שמאריך ולמטה עד סוף ההלל: **ד** ובאמרו א"א
 ה' הושיע"ה ג"א יכוין שאנא נומריקין אליהו דכ אביהו שהם סוד מ"ן של מלכות:
ה ויכוין א"ל ה' ביצירה ויא"ר יכוין ביא"ר מספרו אלף למד הוי"ה לג' מספרו אלהים
 אסרו ח"ג בעבותים הם' תחתונות דיצירה ע"ד קרנות הארת ד' ראשונות דעשיה
 ומספר קרנות הוא המספר עצמו של שנות האמור בתפילין המזכ"ח מספרו א"ל הוי"ה
 שהוא גם כן ביצירה: **ו** ולמען יאריך ימים יאמר אחר ההלל בכל ראש חדש פסוק
 ואברה"ם זקן ב"א בימים וה' בר"ך א"ת אברה"ם בכל ויכוין כוין של זקן נקודה שבא
 ובית של ב"א נקודה קמץ ודלת נקודה שבא במם אחרונה של בימים כיהיא מתחלפת
 בו באלף בית דאיק בכ"ר ויוד הי של הוי"ה נקודה היוד שבא וההא קמץ והיא הניקוד
 עצמו דואו הא דהוי"ה: **ז** נמצא שיכוין בשם זכדי"ה נקוד בניקוד יהב"ך שמספרו הטר
 ויאמר זכדי"ה ישמרני ויהיני כן יהי רצון מלפניך אלהים היים ומלך עולם אשר בידו נפש
 כל הי אמן ובלזה יאמר שלשה פעמים:

ג א וארבע העולין לס"ת הם כנגד ז"א היונק מיסוד אבא ויסוד אימא ומן החסדים
 ומן הגבורות שבהם הרי ארבע: **ב** ואהר הקדיש של זכא לציון יסיר ההפילין

מפני שעתה יבא אור גדול מגלוי שפע עתיקא קדישא שהוא למעלה מהתפילין:
ג ואח"כ יתפלל מוסף כי תפילה זו נוספת על של חול כי בעת הפלה זו נתוספה הארדה
 בנזקבא ועולה על ראש ז"א ושם עומדת עד גמר התפלה ובלחש מזדוונת עם יעקב
 בתב"ד דז"א ומקבלים הארתם מאתוים דנתר דישראל סבא ותבונה: **ד** בברכה
 אמצעית יכוין ר"ת ראשי חדשים לעמ"ך הוא רח"ל שיש לה שני ראשי של נצח והור
 זאח"כ בראשי חדשים יש לה שני ראשים רחסד וגבורה תקריבו לזקבא עולה שתעלה
 לה' ותתקרב אליו ואין לקליפות חלק בה כלל: **ה** פרי"ם יכוין בהסד לאברה"ם וא"ל
 בפתח יצחק כבש"ם בת"ת יעקב ויאמר כנסכו לשון זכר מפני שרחל בר"ח אוכלת משלה
 כי היא משתמשת בכתר אחד עמו כי עולים שניהם לנצח ואינה מפילה אליו כמו בשבת:
ו ועוד יכוין ששעיר שהוא סוד הקליפות אנו מקריבים אותו לכפר ולטהר אותה
 בחינת הקדושה דמלכות דעשיה המליבשת בהם בסוד ז"א סמני הקטרת שתוכל לעלות
 מצצמרה עתה על ידי החיות מעט שאנו משיבים לקליפות בשעיר זה של הטאת
 להחיותם שלא ימותו בעלייתה עד כי יבא יומם: **ז** והיות התמימה מלבד הצירוף
 והניקוד

מסכת ראש חדש

והניקוד דראוי לכל חדש בפני עצמו יכוין לעולם איתה בניקוד שורק : ח ואחר הלחש
יאמר הוה שה שבה יעקב ורחל עולים עד כתר דז' אושם מזווגים ומקבלים האררה
מפנים דכתר דישראל סבא ותבונה לפיכך יאמר כה קדושת כתר והוא כתר ז' א שבו
עולים : ט ומפני שאין לזוין עליה עתה למעלה ממקום אצילותם כמו בשבת לפיכך
אין אומרים איה מקום כבודו וממקומו יפן כי משרתיו יודעים מקומו :

ד א ובעסקו בתורה כר"ח יכוין אל מלא ואדני פשוט שהם עשר אותיות אית ראשונה
נקודה קמץ ניקוד הכתר שניה פתח ניקוד ההכמה שלשית צירי ניקוד הבינה
רבעית סגול ניקוד ההסר וכן ינקד הארבעה אותיות שניות בניקוד ארבע ספירות אלו
בסדר זה ושני אותיות אחרונות חוזר בהם לראש ומנקד הראשונה קמץ והשניה פתח :
ב וחיוב להקביל פני רכו כר"ח כי בזה יקבל מבחו שפע הנשפע מהכתר בעת התפילה :
ג ומפני שהדוש הירח כר"ח מאחר שנפגמה הלכנה ונתמעטה בקטרוגה ועון אר"ה
הוא בא על ידי תקון שתקנו הנשים שלא רצו לפרק נזמי הזהב ליתן אותם לעגל לפיכך
אין לנשים שגדמו תיקון זה לעשות מלאכה כר"ח וכל שכן שאין בר"ח עלייה לא לנוקבא
ולא זכר ולפיכך האנשים מותרים : **ד** וכשר"ח הוא בשבת יכוין בכרכה רבעית דמוסף
הוית החתימה בצירי ושורק ולא יאמר דצדקתך במנהה מפני שיש לה בר"ח שאינה אוכלת
משל בעלה אלא משלה בהינתן הת"ת עצמו שהיו צדיקים אלו דצדקתך עומדים בשב"ק
של כל השנה במקומו להעלות מן לא"א ולכן אינה צריכה אליהם :

מסכת ניסן

פרק א א החדש הזה לכם הוא ראש חדשים והוא בגלגלה דרחל וההויה השולמית
בה היא הויה כסדרה היוצאת מר"ת ישמהו השמים ותגל הארץ
לפיכך היא נקודה בניקוד ר"ת אלו וצריך לכוונה בהתיבת כרכה רבעית דמוסף דר"ח
זה וגם יכוין באהירה כסדרו : **ב** אור לארבעה עשר החדש זה יניח עשר פקיות חמץ
בזויות הבית ויכרך על ביעיר חמץ ויכוין בחויה הזכרים סגול והנקבות חירק סוד חסד
דנצח תבונה כי נצח מספרו פס"ח כי ממנו מקבל ז'א ומשפיע לחק"ל שהוא מספר חמץ
לבערו משם לפיכך אף הוא יברקס ויוציאם משם לבערם והם עשר כתרי דמסאבותא :
ג א וקודם שיגיע שעת הבעור יכשיר הכלים והכלי הצריך הגעלה לא יתנו לאומן
ללבנו עד שיגיע לנו תחילה כי אין חום ליבון האומן מספיק לשרוף החמץ
הבלוע בו ואין הגעלה מועילה לו אחר מפני שהבדיל שנותן בו מחדש עומר עליו כמו
מלאי ואחר הליכון יוהר שלא יתנו במים שהאומן עושה בהם מלאכתו : **ב** וכששורף
החמץ ירע כי החמץ הוא סוד חסדי הרעת דקטנות והשאור אשר באותיותיו רמזים
האחים דקטנות כאמור בתיבת ראש במקום אחר הוא סוד הגבורות שבו שיש לקליפות
אחיה בהם : **ג** ובשרפו אותו יכוין לבער הגשר כתרין דמסאבותא שהם בקליפות
ולווציא צדק הקדושה מתוכם ולהבה תלהט רשעים :

ג א ומפני שהוא ערב התגל צריך לטהר עצמו בטבילה ויכוין לע' בוקס'א שמספרם
ת' לויכוין שאר כוונת המקיה דערב שבת ויטבול בטבילות : **ב** ויקנה כל
הצריך לייט ולא יהוש על הוצאתו כי כל אשר יוציא עליו יבטלו לו מן השמים וכן מספר
שלש

שארית יום שבת קכא

שמספרו אל הוי"ה שביצירה הראוי לאדם להעלותו באכילתו ולפיכך אמילו הכובע כשעושה בו אהל מסח לא יניחנו בשבת על ראשו כי כמלאכה הוא : (א) ואסור גם בן להכניס מרה"ר שהוא מקום הקליפות ניצוצות הקדושה אשר שם לרה"י שהוא מקום הקדושה וכן אסור לברר האוכל מתוך הסמולת מפני שאין השבת בסוד ז"א בעל שש קצוות ששת ימי המעשה שיש כח בידו לירד בקליפות לברר אלא הוא כסיד המלכות כי היא הפועלת בשבת ומתפחדת לעשות כן אלא עומדת למעלה ומזדווגת להוציא נשמות חדשות : (ב) ולפיכך מאחר שעלתה אסור להורידה שם לברר במלאכה אשר הוא עושה כי מחלל שבת בהכניס הקליפי הנקרא מות כמלאכתו אשר הוא עושה בתוך חלל מקום הקדוש דנה"י שעלו והעושה בן נענש בה וחייב מיתה כי הזיק הקדוש במות והזיק לכל הנשמות השוכנים בקדושה היא משא"כ ביציאתו חוץ לתחום שהוא לברו ניזוק בצאתו לקליפות : (ג) ומפני שבשבת עלו כל העולמות באצילות אין לו אסרו חנ כי אין כח בחול שהוא סוד היצירה והעשיה לקבל הארת הקדושה ההיא בדרתם מהם :

מסכת ראש חודש

פרק א (א) ביום שקודם המולד אם יהיה המולד בראש חרש או ביום המולד עצמו אם יהיה קודם ראש חרש יתענה להשתתף בצער מעוט הירח אבל יום שאחר המולד לא יתענה : (ב) והארת ראש חרש היא רמוזה בשמו כי רא"ש הוא מספר רבוע אלהים ואלהים דיודין וכללות אלהים משום וחד"ש הוא מספר קס"א וקנ"א וכל זה הוא מספר שד"י מלא ולפיכך יכוין בראש חרש בו ויהיה כלו נקוד קמץ זכוין השמנה יחודים שבו הנזכרים במזוזה ומסודשים בזיון זו"ן : (ג) ומפני שבר"ח אינו כמו בחול שהו"א יורד בנצח והמלכות עולה כהוד אלא אף היא עולה בנצח לפיכך אמרים ברצה שהוא נצח אלהינו ומפני שבערבית אין הזווג אלא עם לאה ואין לרחל עלייה לפיכך אם לא אמרו בערבית אין מחזירין אותו : (ד) וקודם ברכת המזון ר"ח יכוין התיו מלאה דארנות אף ביד גדולת וכך יכוין אותה קודם ברכה שניה ויאמר מנדול כמו בשבת : (ה) כלילת הזאת בסרט וכן בכל עת שרואה מינוק המשחק לברו בהקיע או בעורו ישן שלילית היא המשחקת עמו יכה באצבעו על חוטמו ויאמר זילי לילית חייבתא זילי מחבא לית לך כאן חילק ואחסנא לית לך כאן נייחא ויאמר ויהי נעם וכה יעשה שלש פעמים ובלילה הזאת אחר חצות מותר לת"ת להודונו כמו בשבת :

ב (א) כשתרית עולה כלחש כנצח כאמור בערבית ובחזרה החסד ונבורח דו"א מאירים בה : (ב) אחר העמידה אומרים הלל והחזן יכוין בברכה כד"ת לקרו"א אית החליל שתוא לא"ה שנמלכות רתבינה המסיסח איר כר"ח בהליל שמספרו ארנ"י שנמלכות ראצילות ובוה נמתקה כמו בשלש עשרה מדות רחמים לפיכך במקום י"ג מדות אומרים הלל וכוין הראוי להם כמ"ן המציד ואילך שהם ט"ו כמ"דו"א : (ג) כיצד מ"ן המציד קראת"י י"ה תקן ראשון ויכוין מ"ן המציד אותיות צמיד שהוא סוד השערות דוקן רתחתון דא"א שממנו נעשה חוקן העליון דו"א כי מנה"י

ראש חודש

שלו נעשה ענני כמרחיב יה תיקון שניהויה ל"י שלשי הוייה ל"י שני
רבעי מו"ב לחסות בהוייה חמשי מו"ב לחסות בהוייה שני ששי כ"ל נוי"ם
סכנוני כש"ם הוייה שבעי סכנוני נ"ם סכנוני כש"ם הוייה שמני סכנוני
כדכור"ם דועכו בא"ש קוצי"ם כש"ם הוייה תשעי : (ד) ובאמרו אנ"א
ה' הושיעה נ"א יכוין שאנה ניפריקון אליהו נרב אכיהו שהם סוד מ"ן
של מלכות : (ה) ויכוין א"ל ה' כיצירה ויא"ר יכוין כי יא"ר מספרו אלף
למד הוייה לניו מספרו אלהים אסרו ח"ג בעבותים הס' ז' תחתונות דיצירה
ע"ד קרנ"ת האית ד' ראשונות דעשיה ומספר קרנ"ת הוא המספר עצמו
של שנו"ת האמור בתפילין המזכ"ח מספרו א"ל הוייה שהוא גם כן
ביצירה : (ו) ולמען יאריך ימים יאמר אחר ההלל ככל ראש חדש מסוק
ואברה"ם זק"ן כ"א בימ"ם ו' ה' כר"ך א"ת אברה"ם כ"ל ויכוין כז"ן
של זק"ן נקודה שבא ובית של כ"א נקודה קמץ ודלת נקודה שבא במס
אחרונה של בימ"ם כי היא מתחלפת בו באלה בית דא"ק ככ"ר ויוד ה' ה'
של הוייה נקודה היוד שבא וחהא קמץ והוא הניקוד עצמו דואו הא דהויה :
(ז) נמצא שיכוין בשם זכר"ה נקוד בניקוד יהכ"ך שמספרו חסד ויאמר
זכריה ישמרני ויחייני כן יחי רצון מלפניך אלהים חיים ומלך עולם אשר
כידו נפש כל חי אמן וכל זה יאמר שלשה פעמים :

א) וארכע העולין לס"ת הם כנגד ז"א היונק מיסוד אבא ויסוד אימא
ומן החסדים ומן הנכורות שבהם הרי ארכע : (ב) ואחר הקדיש של
ובא לציון יסיר התפילין מפני שעתה יבא אור גדול מגלוי ששע עתיקא
קדישא שהוא למעלה מתפילין : (ג) ואח"כ יתפלל מוסף כי תפילה זו
נוספת על של חול כי בעת תפלה זו נתיספת הארה בנוקבא ועולה עד
ראש ז"א ושע עומדת עד גמר התפלה ובלחש מזדוונת עם יעקב כחכ"ד
דז"א ומקבלים הארתם מאחורים דכתר דישראל סכא ותבונה : (ד) בכרבת
אמאעית יכוין ר"ת ראש"י חדשי"ם לעמ"ך הוא רח"ל שיש לה שני ראשי
של נצח והוד ואח"כ בראש"י חדשכ"ם יש לה שני ראשים דחסד ונכורה
תקריבו לנוקבא עולה שתעלה לה' והתקרב אליו ואין לקליפות חלק בה
כלל : (ה) פרי"ם יכוין בחסד לאברה"ם ואי"ל בפחד יצחק כבש"ם בת"ת
יעקב ויאמר כנסכו לשון זכר מפני שרחל כר"ת אוכלת משלה כי היא
משתמשת בכחר אחר עמו כי עולים שניהם לנצח ואינה מפילה אליו כמו
כשבת : (ו) ועוד יכוין ששע"ד שהוא סוד הקליפות אנו מקריבים אותו
לכפ"ד ולמחר אותה בחינת הקדושה דמלכות דעשיה המלוכשת בהם כסוד
י"א סמני הקמרת שתוכל לעלות מעצמה עתה על ידי החיות מעמ שאנו
ממשיכים לקליפות כשעיר זה של חטאת להחיותם שלא ימותו בעלייתה
עד כי יבא יומם : (ז) והו"ת החתימה מלבד הצירוף והניקוד הראוי לכל חדש
כפני עצמו יכוין לעולם אותה בניקוד שורק : (ח) ואחר הלחש יאמר
החזרה שבה יעקב ורחל עולים עד כתר דז"א ושם מזדווגים ומקבלים הארה
מפנים דכתר דישראל סכא ותבונה לפיכך יאמר בה קדושת כתר והוא כתר
ז"א שבו עולים : (ט) ומפני שאין לזו"ן עליה עתה למעלה ממקום אצילות
כמו כשבת לפיכך אין אומרים איה מקום כבודו וממקומו יפן כי משרתיו
יודעים מקומם :

ובעסקו בתורה כר"ח יכוין אל מלא ואדני משוש שהם עשר אותיות
אות ראשונה נקודה קמץ ניקוד הכתר שניה פתח ניקוד החכמה
שלשית

שכח מל"ר דנפיק מן לט"ר העליון שהוא כוד איתן שערות
 לנמית שסביב בריית קודש דא"ל וכבר ירעם כי דיקנא דא"ל כל
 שערותיו לנמית כמ"ט ושער ראשון כעמך נקא וכחא הנמך הכל
 (ב) גם חנין כי יסוד דא"ל זהו ס"ד השופר שהוא ע"ר וגם
 אחריו עליו מן המזל ואמרו בזהר אמור דשופר זה אפי"ה
 קול וכחא אש ומים רוח והוא ענין זוג א"ל להוליא ז"א ב' כליל
 בנ' חסד דין רחמים אמ"ר והוא סוד ו' זמירא קול דנפיק
 משופר (ג) ואמנם אופן כללות נכ"ט בחג"ת (ד) דא"ל
 הוא ער"ז הענין שהרי נשאר ג"כ ח"ת דא"ל עתמו למטה
 ונחפלה ג"כ כ"ה בחג"ג דא"ל ושם נכלל נמך בחסד דא"ל
 והוד נגזרה דאמא ואמנס חס"פ שאט אומרים שנמך באנא
 עכ"ז ה"ה כלול ג"כ חסוד באופן כי נמך (ה) הכלול מהוד
 עולה לאנא והוד כלול מנמך פלה לאמא והוא מחכ ב' בחי'
 אלו שנכל א' וא' נמשט סודים מרוב האור שנקצה וילא
 רק כי בארם דהייט אנא יסיב עלי חלב והו לפי שאין הדבר
 שם רק לפי שמה צבור טפת הארע אך בצוד בינה ששם נחשו
 כל איברי הנוף דא"ל היתה הארע גדולה בהתפשטותו וממט
 נמשך החלב לכיוו ב' דדים לכל א' ע"ר ב' בחי' שנכל א'
 מהם ואמנס הסיוד נתפלה ומתלק לב' חזיו ביסוד אנא וחזיו
 ביסוד אמא. (ד) וראה והבן שכבר בארנו שאין האשה מתעברת
 מביאה ראשונה רק לר"ך להכניס בה תמלה חד רוחא כנ"ל
 ואמנס יש בזה פקפיק מענין יעקב שאמר כחי וראשית אמי
 שנראה שנחשברה לאה מביאה א' וכמו שאר ל' ביבמות דל"ד
 ב' שכל מעטות של בית רבי, חמר שמן פ"ט שמעכו באנמ
 ולא הוצרכו אלא ביאה ראשונה, והפענן הוא כי הלא לביח כי
 א"ל הוא זכר בלי נוק' והזוג הוא מקלחו אל קלחו בלי טק' לא
 האר"ך

לזו ס' . וכנה מה שבארט חילוק בין הולדת א"ל ובריאותו
 לבריאת א"ל (א) זה נרמז (ח) בזהר פרשת חרותה קף
 קס"ו בצוד ארם קדמאה אנליף לזרע דיליה בו משחחא וכו'
 שפי' כי א"ל הוא מליאה א"ל (נ"ל א"ל) ואנליף בכוד הארעם
 הספס לזרע דיליה בו משחחא שהם א"ל חודך שערות רישא
 דא"ל ודיקנא יקרא דיליה הנקרא משחחא אך ארם חניינא
 ז"ל ה"ה פ"י זיווג נכ"י דא"ל חודך בינה כנ"ל . ואם תשאלני
 הרי עיקר מליאה הארע בשכחא בצמון ולא בחוה א"ל כן היה
 מהרציו שיחיו בדין בצמון ולא בחוה אך הפענן כי הארם או
 האשה אינן רומזין לת"ת ומלכות לבדם וכיוצא אך כל ארם
 נרמזין בו כל ה"ס מא"ל עד הנוקבא וא"כ כשנלייר ארם דדים
 לא נשפיר צמור בינה לכדה או טקבא לבד רק במליאה טוללה
 כל לזרע י"ם שהם קומת א"ל עד הטוק' וא"כ כשנפריך נפריך
 זה נמלא באשר נתפלו נכ"י דא"ל בחג"ס דא"ל כנ"ל להחשבר
 ולהוליא ז"ל הנכ הוא סוד כז"ל בחג"ת דא"ל שהוא נכ"י
 דא"ל וכנה חג"ת דא"ל הם באחלופיה ממש כי חכ"ג למשלה
 וכ"י למטה וחג"ת באחלופי וכנה שיעור א"ל בחי' נוק העליון
 דא"ל תצרון עד ח"י לב (ג) ואם תעריך דדי אשה תמלאם
 שהם ממש במקום הזה באחלופי ח"י נוק עליון שמן הארע עד
 סטורא ולבא והספס הוא כנ"ל כי מין הארם כולל מליאה כל
 ה"ס אך בזהמות וחיות שהם בצוד מין א' לבד ואיט כולל

כמו הארם לבן באו בזהם הדדים בצמנס ממש ופיין (ג)
 צביאור מלות שפענו חמא קין והבל בהקריבים למר ופסחים
 ושם חבין דיקנא דא"ל שנאללה מלמך הככש העליון שהוא
 הדעת דדיקנא פלאה שהוא הזקן החמתן שבא"ל סביב לאות
 בריית קודש דא"ל בצוד גדולה מילכ שנכרתו פליה י"ג ברישות
 ח"ס הפסוק מן המלך קראתי י"ה הנאמר על דיקנא דא"ל
 ואצ"ר

הגהות וביאורים (ה) פיין נשאר פאמר רבנ"י דף ו' פ"י ונאמר"ל שם דף פ"א ע"ג: (ב) שהוא ח"י פ"ה ששם כח"ס בשער י"ב פ"ה לוח א' ונשיל פה"ל
 שערין: (ג) פיין שבר כפלות פ"י קדושים דף ג"ס פ"ג ופיין דכ"ס דף פ"ג ט"ז: (ד) ק"ל דא"ל: (ה) ר"ל נכ"י ופ"ה דא"ל פלה נבגב
 ונכ"י רב"ך דא"ל פלה כח"ס ח"ס פיין נמנוס דף ג"ז פ"א ר"ע ד"ס ונלפ"ד ח"ס:

אה"ח 23589

יפה שעה

ובתלמך מנה סארה כל האורות הכללות הא"ל יולא בחי' כח"ס רח"ל לפיל
 נפרקין . אלא כוונת רח"ל לומר כי נמך שהוא קו ימין גד המסד פלה
 בחסד דאנא כלומר שאנא מזל החסד והוד שהיא קו שמאל גד בנטרס
 פלה בנטרס דאיתא כלומר שאיתא מזל הנטרס וברור הוא . (כחב ברב
 שמן שגון פליז שדברז דברי אלקים היים ולא בכפר דברי הט"ס שהציג
 על יפה שעה): (ד) וראה וכו' וכבר בארנו שאין האשה מתעברת
 מביאה ראשונה רק לר"ך לחילה להכניס בה חד רוחא ט"ר . והפענן
 הוא כי הלא לביח כי א"ל הוא זכר בלי טקבא והזוג הוא מקלחו אל
 קלחו בלי נוק' לא הוצרכו לזה להפשוה כלי ט"ר ועל כל זה הוצרך לביח
 ח"י היסוד דא"ל באנא בכוד מ"ד וחזיו לאיתא ביסוד פלה בצוד מ"ן
 אך לא הוצרך לבאר שיהי למסס האמור . מהבאר מדבר רח"ל תרתי חדא
 שנא"ל ונבא"ל ואיתא לא הוצרכו לביאור ראשונה לעשותה כלי זוג שיסוד
 דאר"ך אפיין שגבו אנא ואיתא ה"ה לם בצוד מ"ד ומ"ן . ולפי זה אית
 שפיר שר"ל כפ"ד משער מ"ד ומ"ן קחשיב ומ"י זיווגין נופנים דיסוד
 ניסוד דהוו באנא ואיתא וקאמר בהם ג' זוג ראשון לביטור ח"ל חז"ל חז"ל
 ב' לביטור ב' המוחין חז"ל דחיות בעולמות ויליו זוג כדי לעשותה בביאס
 ראשונה לא ח"י אמנס זו היא שקפס שברו כדי לביח לה כח לעקבא
 להפלות מ"ן לר"ך ב' בחיטות כח"ס רח"ל כפ"ד משער ח"י ז"ל וחדילה
 אלו לריבים להודיען כי הנה ג' בחי' יש בעלייה המ"ן ה"ל הוא המ"ן
 בעלמא של בחי' כ"י היא ענין הכלי של הירמם כ"י בחי' כ"י היא כהא
 רוחא דעאל ז"ל ענווה בעונת קדושה כדפ"ד יע"ן ש"ס . ואם כן כהא
 הרי מצינו ג' בחיטות ח"י . שהמ"ן פלמס היה הכוא יסוד דאר"ך אפיין
 המנובש חז"ל בימיו ביסוד דאנא וחזיו הסמאלי ביסוד דאיתא או שכל
 אלו המידות ונח"י בעליו נכ"י דא"ל ווי"ך ח"ל . וכן כריית הכלי דביח
 רחם דאיתחא טודאי כל זאח נשפס על ידי יסוד דא"ל וכל כפידוח
 הכלו עתו בחוכה דאיתא . אבל רוחא דעאל לה עתלה שהוא בחינה אנא
 המתגל על המ"ן או אפטר שחפסא דאל צביאה ראשונה . ושוד קשה
 לפ"ד ששם כפ"ד פירס רח"ל כד פליק ברעוהא הקב"ה למברי עתמא
 באנא ואיתא כד נשפס הזוג אחד כדי להוליד אה זעיר אפיין וכחב שאז
 היה הזוג כפליין שלל על ידי מ"ן יע"ה והלא היו שם כחב מ"ן נכ"י
 דא"ל שעלו והלבישו להג"ת שלו ווי"ך דא"ל בעלו שם והיו כל אלו החיים
 בתוך ת"ת ויסוד דאיתא וי"ך ל"ך מ"ן גדול הא"ל . וז"ל דלא מקרי מ"ן
 אלא ת"ת שמעליה כננים החמתונים אלל אפיהם ואיתם וכל השאר בליק
 ברעוהא מקרי כי כל אלו האורות עיקר עלייתם היה ברע"ן המאילי העליון:
 ושהה

בכחלקוהו ולא הניס חלקו ח"י אלא עשרה היסוד שהיא בחינה כחוס:
 (א) זה נרמז כפי חרותה בכוד ארם קדמון אנליף לזרע דיליה בו
 משחחא ט"ר . פי' כי א"ל הוא א"ל אנליף בכוד הארעם הסיפס לזרע
 דיליה בו משחחא שהם א"ל חודך שערות רישא דא"ל ודיקנא יקרא
 דיליה נקרא משחחא ט"ר . מדגרי רח"ל רחם אמי לבין שיעור דא"ל
 ה"ה כדיקנא קדוש כן שחי המלוח במל ס"י שהיא טקבא אלא ככ"י
 מו"ט ש"ה ח"ל פ"י כתב רח"ל ז"ל הנה אז ילאתה הסיפס הוו דהולרה
 כח' מן שם פ"ג שנחמתה ה"י כי לטול סיפס הארע אינה נמשכת אלא
 ממש ואותה הסיפס היתה בחי' א"ל ונחמה החכמה אל הבינה שהיא
 סוד הנרון לשולם ובינה זו היא שם ס"י ונמלכה אותה הסיפס בכוד
 פיטור ואי יולא א"ל מן הנרון יע"ה . אלמא שיעור דא"ל היה בכינה
 שנתן הנרון ולפי קב"ה מלי קאמר הוכר ארם קדמאה אנליף לזרע
 דיליה בו משחחא ט"ר כי משחחא שהיא דיקנא קדושא מלי שייבא אפי"ס
 שהיא חופסת על . הנרון מ"מ הסיטור היה בכינה בתוך הנרון והדיקנא
 חסוף מלבר . (ולענ"ד דלית כן שהרי נפרקין דלפיל שכתב רבינו שפ"י
 כשפירת הירש והזקן יולאים א"ל איט אלא לתחילת מליאותם של
 א"ל וכמ"ס לקמן פ"ז ולא לבחי' המוחין והנה"י הזה היה פ"י זיווג הכה
 בכינה שנתרון מלא שאין נח"י זו של משחחא הנולרים פמס א"ל טוב
 אל נח"י זיווג נמך שנתרון שהיא למוחין והנה"י . ש"ס . פיין דברי הט"ס
 דף מ"ב שנקבא לו ג"כ: (ב) גם מבין כי יסוד דא"ל הוא כוד השופר
 וכוא נר ט"ר בכוד קול דנפיק משופר ט"ר . וא"ל וכלא ז"ל לא נפיק
 מנו שופר שהוא יסוד דא"ל שברי הסדר הוא שנחמלה על נכ"י דא"ל
 והלביבו על ת"ת דא"ל עתמו ואח"כ על וי"ך דא"ל מלונסיוס נכ"י על
 ת"ת והלביבו על נכ"י דא"ל וא"כ נמלא קו אחמ"י דא"ל מלביב על
 יסוד דא"ל וא"ך הוא בחינה קול דנפיק משופר . וי"ך דמ"ס דא"ל שהוא
 בכוד קול דנפיק מצבור הוא על אותה הסיפס הקדושה שנמשכה על
 ידי זיווג חוד ונרון דא"ל בכוד מ"ג זיווגין כאשר כבר באר"ך רח"ל וממשה
 עד היסוד דא"ל כח"ס רח"ל לעיל ס"ז והיא היא עיקר חיקון ומוחין
 דשפיר אפיין והיא היולאה מנו סופר מנו היסוד דאר"ך אפיין ממש:
 (ג) ואמנס אופן האכללות נכ"י דא"ל בחג"ת דא"ל כ"ר ושם נכלל נמך
 נחמד דאנא והוד בנטרס דאיתא ט"ר . לא דייק רח"ל במליחה שהרי
 כל ההתכללות הזה לא ה"ס בחלקי כורושות דא"ל כי אם נקב אפ"י
 נמא ח"ת שלמס ע"ו נוסס ממש חוד כי כחב כוונת מן אנא מה שיהי
 הלול בתוט מיסוד על לביטור דאיתא ושוד כי בחינה כדדים היולאה

שער הזה פרישת קדושים שער המצות

הזה. ונמלא כי יש צמיני הלמחים כגון חילנות או זרעים נשמות מחגלגלי' בהוכס עד מלאת ימי גזירתם בכך. ואם תערב זרעים או חילנות אלו עם אלו תגרום רעה ועונש יותר לאותם הנפשות המגולגלות בחוכס כי יש מגולגל בצחינה אחת ויש בצחינה אחרת ואין צחינותיהם שוות ולכן אין לערסם יחד:

וענין

השעטנו זו יתבאר ענין חטא קין והבל וזו יתבאר ענין למר ופשתים מה ענינם. הנה רז"ל [בבא מליעא דק"ט] אמרו החוכר שדה מחברו לוי' שנים לא יזרענה פשתן מפני שהפשתן לוקח כח הקרקע עד שצב שנים ומכחישה. והענין כפי הסוד הוא כי פשתן נקרא' עץ כמ"ס ותטמנס בפשתי העץ והוא צחי' המלכות כמ"ס ויבא קין מפרי האדמה מנחה לה' וארז"ל שהביא זרע פשתן ודע כי כל צחינת לומח ודשאים וחילנות כולם הם במלכות דעולם היעירה והענין הוא כי הפשתן הוא צחינת ההוא רוחא דשכך בעלה באיתתא צביאה קדמאה לעשוהה כלי והוא הוי"ה דצ"ן דמיוניו הוי"ן והוא ציבור שבנקבה דייערה ולכן הפשתן נקרא' עץ כנו'. והנה קין העלה מ"ן מן הנוקבא אל ז"א צחי' הוי"ה זו דצ"ן הנקרא' פשתן כנו' והנה ענין הוי"ה זו היא תכליתה לעולם להעלות מ"ן אלו כדי לקבל אור עליון הנק' מ"ד ושניהם ישארו בטוק' מ"ן ומ"ד. אמנס קין לא העלה מ"ן אלו לחכלות זה. אלא כוונתו היתה לעקרן מן הנקבה ולהחזירם לשורשם בז"א עלמו שנתנו בה ולכן הקריב פשתן שמכחשת כח הקרקע צצבע שנים הנו' והוא ענין שס צ"ן הנו' הנקרא' כח הקרקע שהיא מלכות דייערה והפשתן מכחיש כל השבעה תחתונות שבה הנקרא' שצב שנים וזה אומרו ויבא קין מפרי האדמה רז"ל מאותו פרי הנקרא' פרי האדמה מיוחס אליה לביצת היותו יונק כל כח האדמה ועוקרו ממנה ומכחיש אותה וממילה זו דקדקו רז"ל שהי' זרע פשתן והעלהו מנחה לה' שהוא ז"א והחזירו לשורשו והוכר כח הוי"ה זו דצ"ן מן הנקבה וזה היה חטאו של קין. ואמנס. הבל רלה לתקן פגמו של קין וז"ס והבל הביא גם הוא וגו' אחרי חטאו של אחיו מצבורות לאנו וגו' והענין הוא כמ"ס תחלה מהיכן נמשך ההוא רוחא שנתן ז"א בטוק' צביאה קדמא' הנקרא' דעת כנודע אללינו. והנה הוא נמשך מן דעת העליון הנק' מזל קדישא דדיקנא קדישא דא"א אשר ע"י מזדווגים או"א כנודע ומשם נובף כח בז"א ואז מזדווג בטוקב' ונתנו בה כמבואר אללינו באורך בענין קריאת שמע שעל המטה וע"ס א). ונמלא כי להיו' שקין חטא במלכות דייערה ועקר ממנה שס צ"ן הנו' לכן הולרך הבל לתקן זה לחזור ולהמשיך מן הדעת העליון דמזל קדישא דא"א דייערה. עלמה עד ז"א ויחזור ז"א להזדווג בה ולמיהב בה ההוא רוחא קדישא כבקדמיתא ואמנס היות ענין זה נרמו בקרבן הבל הוא לפי שהנה כל צחינת הלומח והדשאים וחילנות כולם הם במלכות דייערה כנ"ל וכל צחי' בעל חי כולם הם ציבור של היעיר' כי הנה היסוד נקרא' חי כנודע והנה הדעת העליון עם הנקבה. גם ענינו הוא מלשון ומלאו את הארץ וכבשוה הוא שכב לרמוז כי זו ענין המשכב העליון עם הנקבה. גם ענינו הוא מלשון ומלאו את הארץ וכבשוה הוא לשון כבש כי הוא הכבש הכובש אותה ושוכב עמה והבן סוד הגדול הזה:

דע

כי כמו שלמעלה יש י"ג תקוני דיקנא עילאין בצחינת דעת בסוד הראש הנקרא' זקן ב) עליון כן יש זקן תחתון למטה ציבור כנודע וגם זו כוללה י"ג תקונים ואל זה הסוד הנפלא רמוז רז"ל |נדריס ל"א ע"ב| צמ"ס גדולה מילה שכרתן עלי' י"ג צריות ונודע כי ז"א נעשה מן נה"י דא"א והנה מזקן התחתון ציבור דא"א נעשית זקן העליון דז"א וזהו ענין מן המילר קראתי יה הנדר' באדרת גשא על דיקנא דז"א כי מלר הם אותיות **למר** כי מאותם השערות אשר ציבור העליון הנקרא' כבש והשערות שבו נקרא' למר כבשים משם נעש' מלר דיקנא דז"א שהוא תיקון הראשון שבו כנודע ג) וכמו ששערות רישא ודדקנא דא"א לבנים כעמר נקי גם שערות היסוד שבו הם לבנים כלמר הכבשי' ולכן נקרא' ג"כ למר אכל בז"א אינו כן כי הנה

הגהות וחידושים

א) שער הכותב דרוסי הלילה דרוס ח' ע"ה ש"ל פ"י: ב) דברי רבינו נריה פירוש יכ"ל כי כמו שלמעלה יש ינת"ד ע"י הנמשכים מצחינת הדעת שבין חכמה ובינה שבראש ונקרא' זה הדעת כשם דיקנא זקן וכו' עיין בשער מאמרי רש"י ד"ס ספ"א ונמנו"ס דנ"ז ע"ב אך ל"ע דמפורש יולא צמ"ח צמ"ינ פ"ח ופ"י ונעשר הכינות דריה ג' וה' דוישבור דינת"ד הם נמשכים מצחינת כהר והכמה שבראש ולא מדעת. ש"ס: ג) ע"ח ספ"ז ספ"ה ונס' מצי"ס דק"א פ"ח:

שַׁעַר הַה' פֶּרֶשֶׁת קְדוּשִׁים שַׁעַר הַמִּצְוֹת כַּה

השערות דברי־שיה ודיקניה הם שחורות כעורב אבל כשהז"א עולה בימי הזקנה כנו' וגם הוא נקרא זקן אז מהלצנים שערות רישיה ודיקניה כדמיון דיקנא דא"א סבא דסבא וזה להיות כי מן היסוד דא"א אשר שערותיו לצנים נעשית זקנו ולכן גם דיקני' מתלבנת בימי הזקנה אבל השערות שביסוד החחון דז"א לעולם שחורות כעורב אף בזקנותו כי רחוקים הם מיסוד דא"א ומצטרפו נחזה אלוה. ובה חבין מ"ש בהקדמת ביאור' אדרת האזינו כי א"א היסוד שלו נזדווג מיניה וביה כי הוא כלול מזו"ג ומניה נפק ז"א ונעשית בו דיקנא דיליה הנק' מלר' כנו' א). גם ז"ם ענין השופר שעליו כאמר מן המילר קראתי יה וגו' שיש בו לר' מלר' ולר' מרחיב **הענין** הוא כי ביסוד דא"א הנק' למר' שם היה בחי' זוג להוליא את ז"א ויא' משם צבחינת ויא' זעירא שהם ענין תלה כלילן בתלת בלבד שה"ם קול שופר דכליל אשא ורוחא ומיא בלבד ודי בזה :

והנה הקרבן שהקריב הבל היה מן הלמר העליון של הכבש הנקר' יסוד דא"א ואז נתעורר דעת העליון דבמזלח דא"א והשפיע בז"א וניתוסף שפע ביסוד שבו ונזדווג בנוקציה והחזיר ונתן בה ההוא רוחא קדמאה ביסוד שבה ולכן וישע ה' אל הבל וגו' לפי שהנה הלמר הזה נמשך מא"א מן הדעת שבו כנוכר ונמשך בז"א הנק' הוי"ה דמ"ה דאלפין והנה בלמר ומ"ה גי' שע"ה ולכן וישע ה' אל הבל כי המשך הלמר הנו' בז"א הנק' מ"ה ומשם המשיכו אל הנוה' אבל אל קין ואל מנחתו לא שעה כי אדרבא סילק צחינת שע"ה הנו' וז"ש אח"כ אלא אס תטיב שאת פירוש כי הנה עד עתה העלית' את המ"ן שבמלכו' ועקרת אותם לגמרי במקומן ונסתלקו בז"א וע"י כן לא תוכל עתה לעלות את המ"ן אבל אס תטיב שאת ר"ל תטיב ותשוב בתשובה (* א"ש אפ"ש לו' סלוב רמוז רז"ל תוכל לעלות ולישא למעלה צבחינת מ"ן והנה בדרוש הזה יתבאר בלמר' מול שעה נורם לך ענין איסור הכלאי' והיתרו בלילית וכבר ביארתיו בדרוש הלילית *) :
והוא רמוז אל היבוי' הנו' :

פֶּרֶשֶׁת אֲמֹר

לחם הפנים כתיב ולקחת כולה ואפית וגו' ב) ענין היוהו י"ב לחמים וענין היוהו תמיד חס ביום הלקחו הטעם הוא כמ"ש בצענין כמה זוגים שיש למעלה הנקרא בשם אכילה כמ"ש אבלו רעים. ונודע כי זוג או"א נעשה ע"י מזלח קדישא דדיקנא דא"א ונודע כי יש בו שלשה הוי"ות [שבהם י"ב אותיות כנגד כללות כל שאר י"ב תיקוני דיקנא והנה שלשה הוי"ות בגימטריא מזלח] ובגימטריא לחם וכנגד י"ב אותיותיהם הם י"ב תלות וגם כי המזל ההוא ה"ם ו"ו כפולה שמספרה י"ב ו' בלד זה ו' בלד זה והם יעלמם סוד ה"א ה"א שהם גימטריא ו"ו ולפי שזוג או"א הזה נקרא אכילה אינו נפסק לעולם לכן הלחם היה שהוא המזל העליון המעוררן אל הזוג הנקרא אכילה היה על השלחן תמיד כמ"ש לחם הפנים לפני תמיד ולכן היה חס תמיד כמ"ש לשום לחם חס ביום הלקחו לרמוז אל המעוררות החוס של הזוג בלי השסק וכבר נודע ג) כי הכהן הגדול הוא באבא ושם הוא התחלת כהנא רבא שבכל הי"ם ולכן לחם הפנים היה מאכל של כהנים מלד אבא :

פֶּרֶשֶׁת בַּהַר סִינִי

דין השביעית והיזבל ובו יתבאר ענין השבת ויום טוב הנה מלאנו כי גם השנה השביעית נקרא שבת כמ"ש ושבתה הארץ שבת לה' וכתיב והיתה שבת הארץ וגו' ולריך לידע מה הוא ענין השבת ומה הוא ענין השביעית ומה חילוק יש ביניה' ובתחיל' נבאר טעם איסור יום שבת מלעשות בו שום מלאכה כלל. ויום טוב הותרה מלאכת אוכל נפש. ובשביעי' הותרו כל המלאכות זולתי מלאכת עבודת

קרקב הגהות וחידושים
(א) אלעיל קאי כמ"ש שמוזקן התחחון נעשה לו דיקנא יען שממנו ילא ומלביש אוהו מן הנה"י של א"א ולמטה ופשוט. ש"ס : ב) שער הכוונות דרוש' שבת דע"כ סע"א דרוש ענין השולחן : ג) לעיל פ' תיריע. ע"ח של"ח פ"ו :

שַׁעַר ב' מֵאֲמָרֵי רִשְׁבֵי פִי לַר' הָאֲרִי וְצִ"ף

לא יכלה להחלש בשום אבר אלא בצמיחה הכל הולא מן הפה (רף ע' י"א) ואף גם זה אינו מושג עתה רק לעתיד רחמינן אזהרנה לאחלבה ביה כנ"ל. ורישא תניא אינו כל כך נעלם כמוהו ולכן נכלש למטה בסוד שערות הזקן דריקא דעתיקא כנו' שהוא יחבר חומרי מהכל הפה אבל אינם צמיחה אבר ממש אבל רישא תליאה נחשט עד החוטם דעתיקא שהוא אבר עלמיי ואותו ההכל היולא ממש הוא נמשך מרישא תליאה הנקרא מוחא סתימאה והנה חוטם הוא בני' ס"ג והענין הוא כי אטפ" שילא מרישא תליאה שהוא שם מ"ה דאלפינ' וס"ג הוא לעילא מיניה ברישא תניא עכ"ז הענין הוא כי המה הוא החוטם הוא ברישא תליאה אבל הוא נמטריא ס"ג לרמוז כי ממש נמשך ס"ג אצ"ר ברישא תניינא שהוא למעלה ממנו ואם יא רישא תליאה ונס לעטס זה חוטם הוא נמטריא שלשה שמה של אה"ה אה"ה אה"ה. וטעם היום החוטם הנו' עולה בנמט" שלשה שמה אה"ה שהוא בנינה הטעם הוא לפי החוטם הו"ל בנינה ולכן נרמוז בו שם אה"ה שהוא בנינה וטעם הדבר הוא כמה שיענה כי שם ס"ג מתלבש בשם מ"ה דאלפינ' כנו' בחקוינ' דקב"א, וכנגד הגלשה יודין שיש בשם ס"ג יש שלשה אלפינ' במילוי מ"ה שהם סוד שלשה שמות אה"ה שמחלין בזהו אלף והם נמטריא ס"ג וכל זה להודיע כי הם נמשכין פה שם ס"ג דברישא תניא. וזהו סוד פסוק הכל ס"ג כי אפי' שם מ"ה דאלפינ' נרמוז בו ענין שם ס"ג. **הנכח** מזה החוטם דעתיקא אשר נמשך מרישא תליאה מוחא סתימאה דעתיקא הנה ממנו נמשך אל דיקא יקרא דז"א. והנה כבר הודעתך כי דיקא דז"א אינו רק שם תיקוינ' לפי ששרטו הוא ו' קרישא של ההוי"ה ואין בו רק שם קלויא אבל אח"ך נחוספו לו גלח הוד יסוד כנ"ל גד' קה"א ע"ב ואלו נשלמו דיקא דליה השעה הקוינ' וזמ"ס בחדרה האזינו בדרג"ה ע"א שיחא אינון השעה אקוינ' כו' וכאשר עולה ז"א בעת הפלה מנחה נשבת עד דיקא דעתיקא כמבואר אללוי במקומו שגולה עד התיקין השמיני הנקרא מו"ל עליון ולא עד בכלל הנה אז נשלמו בו י"ג תיקוינ' דיקא דליה כי הרי עלה באיחס הארבעה תיקוינ' חתיון דדיקא דעתיקא שהם **השערי השערי והאז' עשר והסגס עשן** כי התיקין האחרון של י"ג הנקרא מולא תהא כבר ביארנו שהוא כללות כל הי"ג העליונים והו סוד אותיות ז"ד במילואה אשר יש בה אותיות ד"ז ע"ו' הנו' בפי' ויקרא ד"י ע"ב והוא ד' הם ד' תיקוינ' דעתיקא הנמשכין על אות' ו' שהוא ז"א אשר פתחלה היה שם קלויא לבד **ואח"ך** נחוספו לו השעה ע"י נה"י האחרים שנחמדו לו ופתח נשלם ל"ג תיקוינ' דיקא אשר הם סוד שלשה פעמים אה"ה הנ"ל שבג' אלפינ' דמילוי מ"ה דרישא תליאה תיקוינ' הי"ג כולל את כל הי"ג כדמיון מה שביארנו בדיקא דעתיקא. והרי ביארנו פסוק שני של יאר י"י פניו הליך ויחוקר שהוא סוד קדושה שהוא בסוד מוחא סתימאה רישא תליאה כנ"ל וכמבואר אללוי בביאור ברכת כהנים. ואח"ך פנין יחד וחמנס הוא בשם ארזי והביאור הוא במ"ס קשורא דהרוביו יסוד דהרוביו כו' והוא ל' מוטעה ורבי' להניח כך קשורא דהרוביו יסוד דהרוביו ארזי' דביה א"י דרמיון יאהדונה"י ודא (ע"ב) עמודא דאמלעטא שכינתא איהדונה"י וכמון א"י דבישא מן תרין שמהן מפרשן דרמיון ביהו עכ"ל והענין הוא די בשם ארזי יש בו שתי אותיות א"י כנו' בחקוינ' א' אה"ה י' יהו"ה לרמוז כי תרין דקנין קדישין דעתיקא ודז"א תרוביו אתמשכן בנזק' הנק' ארזי' וכנ"ל כי דיקא דעתיקא הוא בני' שלשה הו"ת ודיקא דז"א שלשה אה"ה ואם היום כי אין בנזקבא דז"א בני' דיקא עכ"ז לקמן נבאר איך הם נמשכין בה ונבאר חמילה טעם למה אין צמיחה דיק' בנזקבא והטעם הוא בהם שביארתי בסוד יפנה ידיו בקומו בברך ונ"ס מה שביארנו בענין שערות הראש כי מהם נמשכין דינין הקיפין מן המותרות שלהם אבל ממתירו' שערות דיק' דאזינון הקיפין יסוד נמשכו ממתריהם בני' קליפות קאת ואם היתה בני' דיקא ושערות לקבצה היו מתרבים מאר הקליפות באחיותם בדיקא דליה להזיחה בסו' כל האל"י ויחריבו העו' אבל עתה אינם יונקיס שפע רק ממקום רחוק שהוא מדיקא דז"א ואין בקליפות כל כך נח וכל כך שליטה למעלה ונחזיר לבאר ענין המכה הנמשכת מדיקא דעתיקא ומדיקא דז"א אל תוקביה ובו תבין סוד עשרים וארבע לירופים שיש בשם ארזי כעוד

והם כנגד י"ב תיקוינ' דיקא דעתיקא וכנגד י"ב תיקוינ' דיקא דז"א והנה י"ב הירופי' הראשוני' הם בראש העוק' וי"ב האחרים הם בגופא. ונבאר הי"ב שבראשה והנה הם אלו כי הנה נודע היום שבעה בני' בגלגלה דעתיקא כנו' בריש ספרא דלנישוחא ואלו הם בגלגלה וטלא בדולחא וקרומא ומלחא ועמר נקי ועיינין ומוטמא ואמנס בני' העיינין והמוטמא אינו נמשכין בעתיקא רק לצמיחה אחת כי תרין עיינין הוו כחד ותרין נקבי מוטמא הוו חד אבל בנזקבא העיינין נחשבי' לשנים ונקבי החוטם לשנים והרי נחוספו שנים אחרים על השבעה דעתיקא והו השעה ותרין אודנין ופומא הרי י"ב ברישא דעוק' ובעתיקא לא הוזכרו האזינס בכל האדרא לרוב העלמס כמבואר אללוי במקומו. ודע כי שצרי דרישא דעתיקא הם עמר נקי. לבנים כלמר. אבל בנזקבא שערות ראשה הם אדומים כהרגמן כמבואר באדרת האזינו דרג"ז ע"א שעריו דעיקבא כו' כדכתיב ודלת ראשך כהרגמן וכמבואר אללוי בפסוק ויעט אשל שהם ר"ח אדום שחור' לב"ן כי שערות ניקבא אדומות ודז"א שחורות ודעתיקא לבנות והרי ביארנו י"ב תיקוינ' רישא דעוק' דז"א שהם כנגד י"ב תיקוינ' דיקא דעתיקא כנ"ל. וכנגד י"ב תיקוינ' דיקא דז"א היו י"ב תיקוינ' גופא דניקביה והם חלת תריין דררועא ימינא שבה. ושלשה דררועא שמאלא ושלשה בירכא כמבואר ובלשה בירכא ימינא כנו' בפי' ויחי דרמ"א ע"א וזהו סוד וקרא זה אל זה הנזכר בתיקוינ' שהם כ"ד כמנין זה וזה. וביאור הענין הוא כי אלו הכ"ד אינם עלם הכלה אלא חכשטי הכלה והיקויניה שהם כ"ד חכשינין הנו' בישיבה כדכתיב את פתחת העטבים והשביסים והשפרוינס כו' והטעם הוא כי להיות שאלו הכ"ד הם נמשכין ממקום עליון אינו יכולין להחלוח בנזקבא בסוד עמוס רק בסוד חכשינין לבד לרוב העלמס כדמיון מה שביארנו לעיל ברישא תניינא דח"ה של רוב העלמה לא נחלבה באיברים ממשיים (ע"ג) אלא ב"ג תיקוינ' דיקא דעתיקא שהם שערות בלבד הנקראים תיקוינ' ולא עלמנו נמור לרוב העלמו. ופירוש מילת חכשינין רואה לומר כי הנה הקליפות נקראים חשך בסוד חשך על פני תחום זה מלאך המות דחשך אפי' ברייחא וכנו' בתיכילת העומאה דפי' פקודי ולהיותם סמוכים אלל הנזקבא הם מחשיבים אורה בסוד אל תראו שאתי שחרחרת ולכן לריבה אל ההכשעין האלו כדמיון האשה השחורה שמשביר' על פניה לבצע לבן ואדום להנחא' בה שלא תראה שחריריה וכן החכשינין האלי הם צמיחה הארות עליונות הנמשכות בה ומאזרות אותה והם נמשכין מ"ב תיקוינ' דיקא דעתיקא ומ"ב דיקא דז"א. ומאזינו ב"ב תיקוינ' רישא דליה וב"ב תיקוינ' גופא דליה כנ"ל. ודע כי ז"א הוא נשפע ממש מן א"א ואבא ואימא ממש מהם אבל נזקבא דז"א אינם משפיעין בה אלא על השערות הנזקבא כנו'. והרי ביארנו סוד היחוד בשם ארזי' הוא כנגד פסוק ישא ה' פניו הליך וישם לך שלום כי הוא בנזקבא דז"א כמבואר אללוי בביאור ברכת כהנים. ועתה נבאר שאר הלשון בענין שם יאהדונה"י כו'. דע כי כאשר הנקבה הנקראת ארזי' היא מקבלת אלו הכ"ד תיקוינ' הנו' אז היא מתיחדת ומתחככת עם ז"א הנקרא שם יהו"ה וכדוגמת התחברות שם יהו"ה עם שם אה"ה למעלה באבא ואימא כך מתחברים למטה שם יהוה ושם ארזי' אבל יש חילוק בדבר הזה כי שני מיני יחודים וחיבורים הם כי ביום אז נוצר ז"א הנקרא מידת יום ואלו היא מקבלת הכ"ד חכשינין הנו' על ידי ז"א בעלה ואלו נוצרת שם ההוי"ה על אדנות ויחודם הוא כך יאהדונה"י אבל בליה נוצרת הנקבה הנקראת מדת לילה. ואז אינה מקבלתם על ידו כי אם על ידי עלמה שלא על ידו כמבואר אללוי בכונה ברכת המפיל חבלי סינה כו' כי בליה נופלת תרדמה על האדם ז"א והללש שהיא נוקביה נחשבת שלא על ידו וארבעה הוא נותנת לו ואז ניצר שם ארזות ונעשה ייחודם כך איהדונה"י האמנס אם מסתכל בשם זה המלאך בו כי בראש השם זה ניצבין שתי איותות א"ד מן ארזי' על שתי איותות י"ה מן יהו"ה אך שאר איותותיהם אינן ניצבות ועוד תראה כי יש בשם זה ה' אחת ימינה על חבור שתי שמות הוי"ה וארזות והענין הוא כמ"ס בחקוינ' תיקוינ' י"א דל"א ע"א ו"ל' ובנין דא איהי קריית ארבע חבורא דארבע שמות כו' ולכן בשם הזה נצרך שיהיה בו צמיחה הארבע שמות שהם יהו"ה ואה"ה ויהו"ה וארזי' וכי שיהיה בו נרמוז שם אה"ה יחוסף בו ה' ימירה כנגד שם אה"ה שיש בו שתי היותין וכך